

Monique și ideea europeană

Geneva

Monique Dorsel, animatoarea și fondatoarea Teatrului Poem din Bruxelles, îmi spune că i se pare periculos ceea ce se întâmplă pe piața teatrală europeană, unde apare cam ce dă Dumnezeu. I-am răspuns că nu numai teatrul este ambiguu în Europa și că, în armonie cu absurdii din teatru, în viața bătrânului continent se poate observa, în general cu uimire, cum, tot deschizând ușile dintr-o parte în alta, nu mai este loc de trecut, afară de cazul în care ai suficientă condiție fizică să sari pe fereastră. Ea mi-a replicat, rămânând serioasă, că teatrul de azi este salvat dacă primordială rămâne ideea de creativitate. A mai adăugat că se gândește să producă un festival european cu texte scrise de simbolști din toate colțurile continentului. O dată tema stabilită, important rămâne să ne grupăm în jurul ideii creației artistice, care trebuie să rămână

nealterată, acoperită de inspirație, ferită de frontiere, granițe, piedici, putând să respire liber în timp și spațiu. Monique adaugă că tema simbolismului european nu are în fapt mare importanță pentru ea; această alegere literară reprezintă doar un pretext de a face teatru, creând liber și în limitele adevărului. În calitate de animator al teatrului, ea nu consideră primordial faptul de a organiza serii de reprezentări, în strictetea impusă de buget, trupă și orizont repertorial, ci de a crea o stare de teatru "cu sufletul la gură", așa cum a intitulat anul trecut un alt festival inițiat de teatrul ei.

Apoi Monique mi-a înșirat numele țărilor pe care vrea să le implice în acest proiect amplu, pentru care speră să obțină ajutorul Comunității Europene: Austria, Belgia, Marea Britanie, Portugalia, România și Rusia. Autorii, stabiliți deja, vor fi Hugo von Hofmannsthal, Maurice Maeterlinck, Oscar Wilde, Eugenio de Castro, George Bacovia și Cehov.

Am fost invitat să apar în spectacolul Bacovia, alături de Monique Dorsel, unde vom juca în franceză și română un scenariu bazat pe opera poetică a lui George Bacovia. Am fost foarte entuziasmat de idee, o dată pentru că nu am jucat niciodată alături de Monique și, în al doilea rând, pentru că, deși nu sunt un mare iubitor de poezie, Bacovia este aproape de inima mea.

Am fost de asemenea distribuit în **Salomea**, un spectacol ce combină textul lui Oscar Wilde cu muzica originală scrisă special pentru acest spectacol de un compozitor britanic căruia nu i-am aflat încă numele. Punerea în scenă îi aparține lui Thomas De Mallet Burgess, spectacolul este în limbile franceză și engleză, iar rolul Lunei (inventat de regizor) e cântat de soprana britanică Fiona McAndrew.

Toate acestea sunt numai idei, proiecte, dorințe mărturisite la telefon.

Radu Duda

Sf flash

Nu se poate să nu observi cât de diferit este publicul de teatru față de cel al concertelor simfonice. Deși ambele țin de ceea ce s-ar numi "cultura înaltă", la concert lumea vine elegant îmbrăcată: chiar și cei care au o concepție stranie sau învechită despre eleganță pășesc în rotonda Ateneului sau la Sala Radio după ce s-au gândit cum să se îmbrace și au decis în favoarea unei variante care, fie că stămește admirația unanimă, fie că îi place doar purtătorului, este rodul unei elaborări. Încă există convingerea că un concert simfonic este un eveniment care îți solicită o anume înfățișare. E o problemă de adecvare, nu de snobism. La teatru – în general – oamenii vin îmbrăcați cum se nimerește. Încă o situație în care democratismul afișat a coborât standardele comportării, presupusa sărbătoare a întâlnirii este maculată în mod voit de o neglijență vecină cu disprețul. Nici acei care obișnuiau să o facă nu mai vin luxos îmbrăcați la teatru, ca să nu pară caraghioși printre ceilalți. Și, totuși, oamenii deosebiți țin să-și marcheze diferența și, dacă au renunțat la blazonul veșmintelor elegante, au găsit

De sub fereastra Mariei, la **teatru**

o modalitate sonoră de a se evidenția: cu celularul în sala de spectacol. Nici unul dintre ei nu este de la NASA și nu comandă lansarea sateliților; nu la București s-a decis preluarea firmei Rolls Royce de către BMW. Și, totuși, acești oameni dubios de importanți întrerup și deranjează spectacolele: telefonul țâșnește, ei aruncă în jur o privire fals îngrijorată, dar, sincer convinși de importanța sa, "omul important" băgăuie ceva în receptor. Efectul e dublu: vecinilor săi întâmplători le-a arătat că nu este un oarecare, iar interlocutorului nevăzut i-a comunicat în ce ambianță "cultă" se găsește.

N-am verificat, dar prezumția de vinovăție pe care o nutresc față de toți mitocanii mă face să cred că la teatru n-au venit plătindu-și biletul, ci tranzacționând o invitație gratuită. În capitalismul original din România, milogii au celulare și săracii dau de pomană.

M.B.